

Arrest

nr. 100 548 van 8 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slovaakse nationaliteit te zijn, op 29 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 mei 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 oktober 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die loco advocaat J. THIERNEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 augustus 2009, in functie van zijn echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.2. Verzoeker werd op 4 september 2009 in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Via een op 28 oktober 2011 gedateerd schrijven verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de burgemeester van de stad Gent om verzoeker en zijn echtgenote uit te nodigen om bewijzen aan te brengen inzake hun economische activiteiten en hun bestaansmiddelen.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 7 mei 2012 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 1 september 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42bis en 42ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: [B. L.] [...] Nationaliteit: Slovaakse Republiek, [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een verklaring van inschrijving in functie van zijn echtgenote in in augustus 2009. Hij verkreeg de E-kaart op 4/9/2009. Overeenkomstig art. 42ter §3 van de wet van 15/12/1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 28/11/2011 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd zijn/haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. In de brief staat duidelijk vermeld dat het niet voorleggen van de gevraagde documenten gevolgen kan hebben voor het verblijfsrecht. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 8/12/2011, en legde binnen de gegeven maand volgende documenten voor: loonfiches en een arbeidsovereenkomst op naam van zijn echtgenote.

Uit het rijksregister blijkt eveneens dat betrokkene sinds 15/1/2010 geen gezinscel meer vormt met zijn echtgenote.

Na raadpleging van de database van de RSZ (Dimona) blijkt dat betrokkene sinds 10/12/2009 niet meer gewerkt heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980).

Gezien betrokkene niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als echtgenoot voldoet (cf. art. 40bis §2 van de wet van 15/12/1980) wordt het verblijfsrecht beëindigd cf. art 42ter van de wet van 15.12.1980, onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42ter §1, 3e lid (wet 15.12.1980).

Wegens gebrek aan economische activiteit en bestaansmiddelen kan betrokkene evenmin het recht op verblijf behouden in eigen hoofde (cf. art. 40 §4 van de wet van 15/12/1980) Daarenboven vormt betrokkene een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel waardoor een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker betoogt in een eerste middel dat de bestreden beslissing gebaseerd is op foutieve informatie en er dus sprake is van een gebrek aan "goed behoorlijk bestuur".

Hij verschaft volgende toelichting:

"De bestreden beslissing stelt "Uit het rijksregister blijkt eveneens dat betrokkene sinds 15/1/2010 geen gezinscel meer vormt met zijn echtgenote. "

Zulks i[s] niet correct.

De verweerster zal vanzelfsprekend op de hoogte zijn waartoe een procedure conform art. 223 van het B.W. dient. Het doel van een dergelijke procedure is immers om de gehuwden enige tijd afzonderlijk te gunnen opdat zo een verzoening zou worden bewerkstelligd.

In casu is er ook een verzoening plaatsgevonden tussen de verzoeker en zijn echtgenote. Op heden leven zij weer samen met hun kinderen en vormen zij zoals eerder gesteld opnieuw een gezinscel.

De verzoeker is op heden evenwel nog steeds gedomicilieerd op het adres "[...] te 9000 Gent" om de eenvoudige reden dat het pand gelegen aan de [...] onbewoonbaar verklaard is door de Stad Gent. Gelet op deze verklaring van onbewoonbaarheid weigert de Stad Gent de verzoeker aldaar in te schrijven in het Vreemdelingenregister. De eigenaar van het pand heeft inmiddels alle bewoners aangeschreven teneinde de huur op te zeggen zodat de verzoeker en zijn echtgenote op heden op zoek zijn naar een nieuw appartement voor hen en de twee kinderen.

Aan de voorwaarden zoals opgesomd in art. 40bis § 2 van de wet van 15/12/1980 is dan ook voldaan zodat het verblijfsrecht van de verzoeker niet kan worden beëindigd conform art. 42ter van de wet van 15.12.1980.

Daarnaast stelt de bestreden beslissing: "Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, § 4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980)".

Ook hieromtrent [...] beschikt de verweerster blijkbaar over verkeerde informatie.

De verzoeker legt de stukken voor omtrent zijn tewerkstelling:

Stuk VI: arbeidsovereenkomst tussen de verzoeker en het stadsbestuur

Stuk VII: loonfiches

Stuk VIII: Bewijs tewerkstelling

De verzoeker vormt derhalve geen onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel.

In casu is dus wel degelijk voldaan aan art. 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 zodat het verblijfsrecht van de verzoeker niet kan worden beëindigd.

Het is overigens opvallend dat de verweerster bijna 4 maanden wacht met het betekenen van haar beslissing. Het is evident dat wanneer de verweerster zodanig talmt, dat zij niet op de hoogte is van de concrete gegevens van het dossier.

De verzoeker meent dan ook dat van enig goed behoorlijk bestuur in hoofde van de verweerster geen sprake is."

2.1.2. Verweerder repliceert als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in het middel een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel ontbreekt evenals de wijze waarop, volgens verzoeker, deze rechtsregel wordt geschonden. Een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld, is niet ontvankelijk.

Verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad:

"Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de

voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006). Dergelijke omschrijving van de rechtsregel ontbreekt.

Dit "onderdeel" is onontvankelijk." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

Verzoeker heeft geen ontvankelijk middel tot nietigverklaring aangevoerd."

2.1.3. De Raad merkt op dat aangezien verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing genomen werd op basis van incorrecte inlichtingen en hij hierbij de nodige toelichting geeft het duidelijk is dat hij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het staat niet ter discussie dat verzoeker in functie van zijn echtgenote tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten en dat hij en zijn echtgenote ingevolge echtelijke problemen beslisten om niet langer samen te leven. Verzoeker bevestigt dit trouwens door te verwijzen naar de vordering tot het bekomen van dringende voorlopige maatregelen die, overeenkomstig artikel 223 van het Burgerlijk Wetboek, werd ingeleid bij de vrederechter. Het feit dat een verzoening nog mogelijk was doet voorts geen afbreuk aan het feit dat er gedurende verscheidene maanden geen samenwoning tussen de echtelieden was en dus niet langer werd voldaan aan de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gestelde voorwaarde. De Raad benadrukt in dit verband dat verweerder bij het nemen van de in voorliggende zaak bestreden beslissing diende uit te gaan van de bestaande feiten en niet van veronderstellingen of toekomstige mogelijkheden.

Het is evenmin betwist dat verzoeker op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen sedert meer dan anderhalf jaar niet meer was tewerkgesteld en dat hij onafgebroken gesteund werd door het OCMW.

Verzoeker houdt echter voor dat hij heden opnieuw een gezinscel vormt met zijn echtgenote en legt stukken voor die aantonen dat hij sedert 30 juni 2012 tewerkgesteld is.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met het feit dat verzoeker en zijn echtgenote er op een later tijdstip zouden voor opteren opnieuw te gaan samenleven en met het gegeven dat verzoeker meer dan anderhalve maand later een arbeidscontract zou ondertekenen. De beschouwingen van verzoeker en de documenten inzake zijn tewerkstelling die hij voegt bij zijn verzoekschrift zijn bijgevolg niet dienstig (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). De Raad zou zijn bevoegdheid immers overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395)

Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing hem pas na meer dan vier maanden werd ter kennis gebracht dient te worden gesteld dat een gebrek in de kennisgeving of het feit dat een beslissing pas maanden later ter kennis werd gebracht de wettigheid van de beslissing op zich niet aantast (RvS 21 oktober 1993, nr. 44.631; RvS 16 februari 2004, nr. 128.173).

De uiteenzetting van verzoeker laat derhalve niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Ter onderbouwing van zijn standpunt stelt hij het volgende:

"Het gevolg van de beslissing van de dienst Vreemdelingenzaken is dat het gezinsleven van verzoeker ophoudt te bestaan (Arbrb Brussel, 15.09.04, J. dr. jeun. 2005, afl. 242, 35).

De dienst Vreemdelingenzaken heeft op geen enkele manier rekening gehouden met de rechten die in deze gelden ten opzichte van verzoeker die door de bestreden beslissing evenzeer geschonden worden. Door deze afweging niet te maken schendt verweerster het evenredigheidsbeginsel.

Het is onmogelijk voor verzoeker om gedurende zijn afwezigheid voor een langere periode enige vorm van gezinsleven te onderhouden;

Het is praktisch gezien uitgesloten dat het gezin van verzoeker hem hierbij zou kunnen vergezellen, nog onafgezien van de wenselijkheid hiervan.

Dit betekent concreet dat alle banden tussen verzoeker en zijn gezin de facto zouden verbroken worden.

De bestreden beslissing maakt een disproportionele aantasting van het gezinsleven en het privé-leven van verzoeker uit in vergelijking met het nagestreefde doel;

De aangevochten beslissing is dan ook onevenredig aan het nagestreefde doel nu de uitvoering ervan de scheiding van verzoeker met zijn gezin tot gevolg heeft."

2.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker sedert 15 januari 2010 geen gezinscel meer vormt met zijn echtgenote, zoals blijkt uit het Rijksregister.

In de mate dat verzoeker zich met zijn echtgenote zou verzoend hebben, komt het hem toe het Bestuur hiervan op de hoogte brengen om te voorkomen dat de beslissing op basis van foutieve gegevens zou genomen worden.

Verwerende partij verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad:

"Verzoekster, die een vestiging heeft aangevraagd in functie van haar Belgische schoonzoon moet bijgevolg aantonen dat zij ten laste is van haar schoonzoon. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar standpunt heeft kunnen uiteenzetten in haar aanvraag en de mogelijkheid heeft gekregen om haar aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven. Verzoekster betwist niet dat zij de door de Dienst Vreemdelingenzaken opgevraagde stukken niet heeft ingediend doch enkel een verklaring van tewerkstelling van haar dochter heeft ingediend. Evenmin blijkt uit de aanvraag tot vestiging dat zij de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken heeft gewezen op haar bijzonder "afhankelijke" situatie door haar bedlegerigheid, bejaardheid en het zich niet meer kunnen verplaatsen. De verwerende partij kon bijgevolg geen rekening houden met deze elementen aangezien zij hiervan niet op de hoogte was vóór de bestreden beslissing werd genomen." (RvV nr. 5938, d.d. 18 januari 2008)

Verzoeker toont geen wanverhouding aan tussen zijn belangen en de bestreden beslissing."

2.2.3. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoeker toont met zijn uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Zijn uiteenzetting is opgebouwd rond het feit dat hij opnieuw een

gezinsleven heeft en dat zijn rechten die daaruit voortvloeien zijn geschonden. Wederom stelt de Raad echter vast dat verzoeker voorbij gaat aan het feit dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Verzoeker toont niet aan dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een gezinsleven had waarmee verweerder rekening had kunnen houden.

De bestreden beslissing verhindert verzoeker ook niet om, indien zijn situatie effectief gewijzigd is, een nieuwe aanvraag in te dienen om tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk te worden toegelaten. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat de bestreden beslissing aanleiding geeft tot een disproportionele aantasting van zijn privé- en gezinsleven.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de beslissing op zorgvuldige wijze is voorbereid en stoelt op een correcte feitenvinding (RvSt. 2 februari 2007, nr 167.411; RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954).

De administratie dient de in het geding zijnde belangen tegen elkaar af te wegen en haar beslissing te steunen op motieven die in rechte en in feite aanwezig zijn.

Doordat de zaak niet grondig is onderzocht heeft de administratie het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Dat het dossier niet grondig werd onderzocht blijkt duidelijk uit de manifest foutieve gegevens waarover de verweerder beschikt.

Hier gaat verweerder er aan voorbij dat ook een tijdelijke verwijdering zodanig lang kan duren dat zij een schending van art. 8 EVRM uitmaakt. Er werd door haar dan ook geen correcte, noch concrete afweging gemaakt tussen de gevolgen van deze tijdelijke verwijdering, hierbij rekening houdend met de mogelijks lange duur hiervan en het recht van verzoeker op een gezinsleven.

Er werd door de administratie dan ook geen belangenafweging gemaakt.”

2.3.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel - dat verzoeker ook geschonden acht - legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (RvV, 24 januari 2011, nr. 54.807)

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.”

2.3.3. De Raad kan enkel vaststellen dat de gegevens waarop de bestreden beslissing is gegrond steun vinden in de hem voorgelegde stukken, zodat niet blijkt dat verweerder zich heeft gebaseerd op *“manifest foutieve gegevens”* en de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid.

In zoverre verzoeker daarnaast opnieuw aanvoert dat hij heden weer samenwoont met zijn echtgenote en niet – zelfs niet tijdelijk – van haar wenst te worden gescheiden kan het volstaan te herhalen dat de bestreden beslissing geen belemmering vormt om een nieuwe aanvraag in te dienen om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden en dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing enkel rekening kon houden met verzoekers situatie zoals deze op dat ogenblik bestond.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)

Zijn betoog luidt als volgt:

“Artikel 8, lid 1 EVRM stelt "eenieder recht heeft op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven;

Verzoeker woont samen met mevrouw [B.], en dewelke deeltijds werkzaam is als poetsvrouw en samen zorgen zij voor de huisvesting en het levensonderhoud van het gezin;

Een tijdelijke verwijdering van de verzoeker zou dan ook een ernstige beschadiging van het gezinsleven van verzoeker en zijn menselijke integriteit en waardigheid [...] inhouden. Dat het recht op gezinsleven een recht betekent op de feitelijke zorg van beide ouders.

Verzoeker kan enkel door verder op Belgisch grondgebied te verblijven een volwaardig gezinsleven met mevrouw [B.] en haar kinderen behouden.

Het komt er op aan een afweging te maken tussen het legitiem belang van de staat bij controle van de immigratie en de schade die het nastreven van dit doel toebrengt aan de rechtszoekende, waarbij deze afweging dient te gebeuren rekening houdende met alle specifieke en relevante elementen eigen aan de zaak.

Dat het onmogelijk is voor verzoeker om een gezinsleven te hebben in een andere staat;

Dat dit gebrek aan gezinsleven blijvende schade aan het gezin als dusdanig, evenals aan verzoeker, zijn vriendin en de kinderen kan aanbrengen;

De verweerder heeft hier op geen enkele wijze rekening mee gehouden bij het nemen van haar beslissing;

Wanneer een weigering van verblijf een zodanig ernstige inbreuk op het gezinsleven uitmaakt dat zij niet in verhouding staat tot het doel nagestreefd door de overheid, dan is deze weigering een inbreuk op art. 8 EVRM (Arbeidsrechtbank Brussel, 3 maart 2003, Soc. Kron. 2004-2005, 274).

De weerslag op het gezinsleven van verzoeker is evident uitermate ernstig, nu verdere sociale en menselijke banden slechts kunnen worden uitgebouwd bij aanwezigheid van verzoeker bij zijn gezin.

Indien er wel rekening wordt gehouden met al deze elementen is de bestreden beslissing niet in overeenstemming met het recht op een gezinsleven.”

2.4.2. Verweerder stelt het volgende:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001). De Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in het artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend.

Bovendien, om een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk te maken, dient verzoeker zowel het bestaan van het ingeroepen privéleven aan te tonen als de wijze waarop dit door de bestreden beslissing geschonden zou zijn, wat niet het geval is aangezien, op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, er geen gezinsleven meer bestond.

De wettelijke regels van het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied te omzeilen.”

2.4.3. Bij de bespreking van de voorgaande middelen werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd enig gezinsleven had in België, zodat niet kan worden ingezien welke gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt zou zijn miskend.

Voorts moet andermaal worden herhaald dat de bestreden beslissing op zich geen hinderpaal vormt om een nieuwe aanvraag in te dienen om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden.

Verzoeker toont aldus geen schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Het vierde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK